

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **K. D. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Tímtež rozhodnutím žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu žalobci pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu nelze udělit. V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace žalobcova pobytu na území České republiky, neboť pozbyl povolení k pobytu. Návrat do země původu žalobce odmítá z obavy o svůj život před věřiteli, u nichž se zadlužil. Dalším důvodem této žádosti bylo soužití s jeho přítelkyní a to, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Tyto důvody dle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, přičemž žalovaný v případě žalobce neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále v průběhu řízení zjistil, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan v ust. § 15a zákona o azylu pro případy, kdy nelze udělit žadateli o udělení mezinárodní ochrany doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a zákona azylu.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), porušení „§ 12 – 14b“ zákona o azylu a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na výzvu krajského soudu doplnil žalobce svou žalobu podáním ze dne 25. 1. 2020, v němž uvedl, že žalovaný nedostatečně provedl zjištění stavu věci, když vycházel z informací „k situaci porušování lidských práv ve Vietnamu z roku 2018 a nezohlednil tak zhoršení v této oblasti“, ke které došlo v poslední době. Tím podle žalobce žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce proto, že si v zemi původu půjčil od skupiny lidí peníze s vysokým úrokem a nebyl schopen je splácet. V případě návratu do země původu se obává ohrožení svého života kvůli dluhům a také dalšího trestu zas čin, pro který již byl potrestán v České republice. Doslechl se, že za tento čin mu ve Vietnamu hrozí vyšší trest a možná i trest smrti. Navíc tam nemá možnost začít znovu žít normální život; jeho přítelkyně má občanství České republiky a žalobce s ní v České republice bydlí. Nucené vycestování do Vietnamu znamená pro něj citelný zásah do jeho „vývoje“, který odporuje zájmu na ochraně celistvosti rodiny a který je předmětem několika mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána. Podle žalobce žalovaný také chybně aplikoval ust. § 15a zákona o azylu. V jeho případě měly být posouzeny důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože nesouhlasí s hodnocením trestné činnosti v České republice, za kterou byl pravomocně odsouzen. Podle něj nedošlo k naplnění podmínek stanovených čl. 17 odst. 1 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice). Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. OAM-792/ZA-ZA11-HA13-2019 a obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, žalovaným předloženými informacemi Ministerstva zahraničních věcí ČR

č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 9. 2019. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 9. 2019 uvedl, že Vietnam opustil v roce 2010, tehdy přicestoval letecky do Prahy a měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má ve Vietnamu velký dluh, což jej v případě návratu ohrožuje. V České republice má přítelkyni, se kterou by zde chtěl zůstat. Jiné důvody neuvedl. Dne 9. 9. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce v České republice pobývá od roku 2009 a jelikož v roce 2012 měl finanční potíže, několik osob mu nabízelo práci, aby si rychle vydělal. Pěstoval marihuanu, v důsledku čehož byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let. Po 7 letech výkonu tohoto trestu byl podmíněně propuštěn dne 20. 8. 2019. Zároveň mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky. Ve Vietnamu má velké dluhy, půjčil si v přepočtu jeden milion korun. Učinil tak z důvodu podnikání ve vlasti, avšak zbankrotoval. V případě návratu do Vietnamu nezíská takovou práci, aby se mohl uživit a zároveň splácet dluh. Do země původu se nesmí vrátit, neboť věřitelé neustále navštěvují příslušníky jeho rodiny, otravují je a vyhrožují jim. Tvrdí dokonce, že pokud nevrátí peníze, že jej zabijí. Peníze si půjčil neoficiálně od soukromé osoby. K dotazu, zda by jej tyto lidé ohrožovali v případě, že by se obrátil na státní orgány Vietnamu, žalobce odpověděl, že to u nich tak nefunguje a že se policie o takové věci nestará. Policie mu nepomůže, pokud si „na černo“ půjčí peníze. Na jiném místě ve Vietnamu by žít nemohl, neboť by jej okamžitě našli. Jeho přítelkyně H. L. L. je Vietnamka, která má zároveň české státní občanství a žalobce s ní má vztah od roku 2010. Do Vietnamu by se s ním společně vrátit nemohla, neboť získala české státní občanství. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu neměl potíže se státními orgány a je si vědom toho, že jeho trestná činnost může mít vliv na výsledek řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že si žalovaný v průběhu řízení opatřil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2014 č. j. 52 T 10/2013 – 2367, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ust. § 21 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku a přečinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1, odst. 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a byl mu uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 10 roků. Odvolání žalobce proti tomuto rozsudku bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 1. 2015 č. j. 1 To 89/2014 – 2719 zamítnuto. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce a to údaje o Vietnamu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 a informace odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu. Další informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019 předložil žalovaný s vyjádřením k podané žalobě žalobce a tyto informace se týkají možnosti dvojího trestního stíhání/odsouzení ve Vietnamu a v České republice, právní zásady „*ne bis in idem*“ a trestů za výrobu a distribuci drog.

6. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo působení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státní příslušnosti poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
8. Podle ust. § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
9. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Podle ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.

11. Krajský soud musí především v této projednávané věci zdůraznit, že žalobu žalobce přezkoumal v mezích žalobních bodů, tedy tak, jak byly uvedeny v podání žalobce ze dne 25. 1. 2020. První konkrétní žalobní námitka žalobce směřovala k tomu, že žalovaný „*vycházel z informací k situaci porušování lidských práv ve Vietnamu z roku 2018 a nezohlednil tak zhoršení v této oblasti, ke kterému došlo v poslední době*“. V tom žalobce spatřoval žalobce nedostatečné zjištění stavu věci a porušil tak ust. § 3 správního řádu. Ze správního spisu v tomto směru vyplynulo, že si žalovaný opatřil jednak informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018 týkající se údajů o Vietnamu a zprávu o bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019. Napadené rozhodnutí přitom žalovaný vydal dne 27. 11. 2019 a použité zprávy z časového hlediska je možno hodnotit jako aktuální a navíc jako dostatečné pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Kromě toho žalovaný k námitce žalobce, že se doslechl, že ve Vietnamu může být potrestán vyšším trestem či dokonce trestem smrti, žalovaný v průběhu řízení doplnil uvedením zprávy o další informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019 pojednávající o možnosti dvojího trestního stíhání, o právní zásadě „*ne bis in idem*“ a o trestech za výrobu a distribuci drog. Námitka, že žalovaný nezohlednil zhoršení situace v porušování lidských práv ve Vietnamu, je zcela nekonkrétní a nepřezkoumatelná, neboť z ní krajský soud nemůže dovodit, co jí vůbec žalobce měl na mysli, pokud poukazuje na „*zhoršení v této oblasti*“. Nutno dodat, že v této souvislosti žalobce neuvedl jedinou konkrétní zprávu či zdroj informací, který by potvrzoval negativní vývoj v bezpečnostní a politické situaci v zemi jeho původu. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
12. Žalobce poukázal na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že Vietnam opustil kvůli tomu, že si tam půjčil od skupiny lidí peníze s vysokým úrokem a nebyl je schopen splácet. V případě nuceného návratu se obává ohrožení svého života. K této žalobní námitce krajský soud z protokolu o pohovoru s žalobcem k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjistil, že si žalobce vypůjčil v přepočtu jeden milion korun za účelem podnikání ve Vietnamu, ale bohužel zkrachoval. Od rodiny se dozvěděl, že se do Vietnamu nemůže vrátit, neboť věřitelé je neustále navštěvují, obtěžují je a vyhrožují jim, že pokud žalobce dluh neuhradí, zabijí ho. K dotazu, zda by se mohl v případě ohrožování ze strany věřitelů obrátit se žádostí o pomoc na vietnamské státní orgány, žalobce odpověděl, že se o takové věci tamní policie nestará a že pokud si nelegálně půjčil peníze, policie mu nepomůže. Z výpovědi žalobce tedy vyplynulo, že se dosud žalobce fakticky na žádný státní orgán či jiné nevládní organizace o pomoc neobrátil a že pouze hypoteticky předpokládá, že pokud by tak učinil, pomoc by mu poskytnuta nebyla. V případě žalobce tedy nelze dovodit, že by mu kompetentní státní orgány v zemi původu pomoc odmítly poskytnout, pokud by skutečně o takovou pomoc požádal. Žalobce při pohovoru mimo jiné uvedl, že se státními orgány ve Vietnamu žádné problémy neměl a neuvedl jedinou překážku, pro kterou by se mohl domnívat, že mu tato pomoc nebyla poskytnuta. Žalobcovy námitky týkající se jeho obav z protiprávního jednání věřitelů nelze rozhodně podřadit pod důvody pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nejde o obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi jeho původu. Tyto námitky by byly důvodné pouze za situace, kdy by se žalobce skutečně proti nezákonnému jednání soukromých osob bránil žádostí o pomoc ze strany kompetentních státních orgánů a tato pomoc mu nebyla účinně poskytnuta; pouze

v takové situaci by bylo možno uvažovat o udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

13. Žalobce se obává nuceného návratu do země původu proto, že mu tam hrozí další trest za čin, za který byl již potrestán v České republice, neboť se doslechl, že ve Vietnamu za takový čin hrozí vyšší trest a možná i trest smrti. Jde tedy o žalobní námitku, kterou žalobce nijak neuplatnil v průběhu celého správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv ji nepochybně uvést mohl. Tato námitka se proto krajskému soudu stejně tak jako žalovanému jeví jako ryze účelová a uplatněná teprve v žalobě proti rozhodnutí, jímž žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v jakékoliv formě neposkytl. Žalobce svou obavu nijak konkrétně nepodložil, v žalobě pouze uvedl, že se „doslechl, že ve Vietnamu za takový trestní čin hrozí vyšší trest a možná i trest smrti“. Žalovaný k této námitce předložil v průběhu řízení krajskému soudu informaci MZV ČR č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. 9. 2019, ve které je mimo jiné uvedeno, že podle vyjádření zastupitelských úřadů členských států Evropské unie ve Vietnamu nebyl zaregistrován případ, kdy by tamější soudu vynesly nový rozsudek v trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Podle téže informace vietnamská judikatura a místní právníci pracují se zásadou „*ne bis in idem*“; tato zásada není uvedena v ustanoveních trestního zákoníku Vietnamu a je uvedena přímo ve vietnamské Ústavě. Během trestního řízení je k ní přihlíženo a to i ve vztahu k rozhodnutím orgánů cizích států a to i v případě, že tato zásada není upravena v bilaterální smlouvě. Zpráva dále uvádí, že vietnamské úřady v naprosté většině případů nemají jakýkoliv zájem se zabývat osobami, které se vrátily po výkonu trestu odnětí svobody v zahraničí, vykonaný trest v zahraničí se do trestního rejstříku dotyčné osoby nezapisuje a je na ni pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. V praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá a výjimkou jsou případy, kdy se jedná o předchozí kriminální minulost z Vietnamu, zejména kdy dotyčné osoby spáchaly trestný čin, za který nemohly být stíhány z důvodu odjezdu do zahraničí. Krajský soud proto i tuto žalobní námitku hodnotí jako nedůvodnou, přestože uvedené informace Ministerstva zahraničních věcí ČR potvrzují, že Vietnam patří mezi země s nepřísnejším postihem za trestné činy spojené s výrobou, distribucí a přechováváním drog, kdy za trestné činy související s narkotiky se podle trestního zákoníku tresty pohybují od šesti měsíců odnětí svobody až k trestu smrti.
14. Další námitkou žalobce bylo to, že po výkonu trestu není možnost pro něj začít znovu žít normální život a že jeho přítelkyně má občanství České republiky. Společně s přítelkyní bydlí a v případě, že by byl nucen vycestovat do Vietnamu, znamenalo by to pro něj „*citovaný zásah do jeho vývoje*“, který odporuje zájmu na ochranu celistvosti rodiny a který je předmětem několika mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. K této námitce považuje krajský soud především za nutné uvést, že zásah do soukromého a zejména rodinného života spočívající v nuceném vycestování cizince do země původu rozhodně nemůže být považován za důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Stejně tak nepřichází do úvahy, aby byl podřaditelný pod ust. § 14 zákona o azylu umožňující udělení tzv. humanitárního azylu. Tento zásah by mohl být hodnocen jako důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, dle něhož se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně tedy v tomto případě v rozporu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Taková možnost je u žalobce ovšem vyloučena pro nemožnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 15a odst.

1 písm. b) zákona o azylu. K uvedenému krajský soud dodává, že i kdyby tato překážka v případě žalobce nebyla, pak by rozhodně i tak jeho nucené vycestování do země původu nebylo možno považovat za natolik výjimečný zásah do jeho soukromého života spočívající toliko ve vztahu s přítelkyní žijící v České republice, která má občanství České republiky a která je stejné národnosti jako žalobce. Žalobce s touto přítelkyní mají tedy oba možnost realizovat svůj soukromý život ve stejné zemi původu Vietnamu.

15. Závěrem své žaloby žalobce namítal, že žalovaný chybně aplikoval ust. § 15a zákona o azylu. V jeho případě měly být hodnoceny důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože nesouhlasí s hodnocením své trestné činnosti v České republice, za kterou byl pravomocně odsouzen a že v jeho případě nedošlo k naplnění podmínek stanovených čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 10/2013 – 2367 ze dne 23. 10. 2014 za spáchání pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 21 odst. 1 k ust. § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku a zločinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1 a 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a byl mu uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu 10 let. Podle ust. § 15a zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Co se týče výkladu tohoto zákonného ustanovení, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017 č. j. 6 Azs 309/2016–28, že zakotvení této výluky je promítnutím úpravy shora citované kvalifikační směrnice. Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemá státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustil vážného zločinu. Nejvyšší správní soud v tomtož rozsudku dovodil, že při posouzení toho, zda se jedná o vážný zločin ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nelze vystačit s vnitrostátní úpravou trestního práva, nýbrž je třeba vždy zohlednit to, jak je daný trestný čin považován v jiných zemích, na které dopadá kvalifikační směrnice, posoudit veškeré polehčující a přitěžující okolnosti konkrétního případu, včetně toho, zda byl již trest vykonán a žadatel o udělení mezinárodní ochrany se z něj poučil. V odůvodnění citovaného rozsudku se doslovně uvádí, že *„závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvláště závažný zločin. Ačkoliv může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoliv kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost zločinu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu, včetně příčiny, proč se tak nestalo či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal“*. V projednávané věci se žalovaný omezil v odůvodnění svého rozhodnutí toliko na konstataci rozsudku soudu o odsouzení žalobce za trestnou činnost a dodal, že tento trestný čin, jehož se dopustil, je definován jako úmyslný, že jej spáchal jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu a odkázal na ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku definující pojem zvláště závažného zločinu. Dodal k tomu, že dle jeho názoru se jedná o zločin *„nesporně vážný ve smyslu zákona o azylu“*,

třebaže byl žalobci uložen trest při spodní hranici trestní sazby. Žalovaný dále uvedl, že podle § 57 odst. 1, písm. c) správního řádu si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal a že tím méně může považovat závažnost spáchaného trestného činu. Dále poukázal na „závažnost tzv. drogové kriminality a to že boj proti ní je řešen v mezinárodním měřítku mezinárodními smlouvami, jimiž je vázána i Česká republika“. Dodal, že trestné činnosti se žalobce dopouštěl jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, v úmyslu si opatřit tímto způsobem materiální prospěch. Uvedené hodnocení žalovaného rozhodně neodpovídá způsobu a kritériím hodnocení pojmu zvlášť závažného zločinu v pojetí azylového práva, tak jak je nastínilo výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tedy nepřihlédl a nehodnotil žádné jiné okolnosti týkající se žalobce z hlediska požadavku souladnosti svého rozhodnutí s kvalifikační směrnicí, jakým je např. uložený trest na samotné spodní hranici délky trestu odnětí svobody ve vztahu k míře účasti žalobce na spáchané trestné činnosti, včetně toho jaký způsob života vedl a vede po propuštění z výkonu tohoto trestu. Žalobou napadené rozhodnutí je proto v této části pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

16. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení.
17. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšný žalobce se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
18. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinnost zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. července 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce